మొదటి సినిమా

యోగి / యోగేష్

గత సంవత్సరం విడుదలై కమ్మర్షియల్‌గా విజయం సాధించిన ‘చింతకాయల రవి‘ **దర్శకుడు యోగేష్,** మొదటి సినిమా ప్రస్థానం ఈ నెల కౌముది పాఠకులకోసం. మొదటి సినిమా ‘ఒక రాజు ఒక రాణి‘ (ఆ సినిమాకి ‘యోగి‘ అని అందరూ తనని పిలిచే పేరు పెట్టుకున్నారు) ప్రేక్షకాదరణకు నోచుకోకపోయినా రెండో సినిమాని వ్యాపారాత్మకంగా విజయవంతం చేశారు. సూపర్ హిట్ చిత్రాల రూపకల్పనకు అన్ని అర్హతలూ ఉన్న ఈ యువదర్శకుడు అతి త్వరలోనే అలాంటి చిత్రాన్ని అందించాలని ఆశిస్తూ ఆయన జ్ఞాపకాల దారుల్లోకి వెళదాం పదండి.

నా పూర్తి పేరు మాగంటి యోగేష్ కృష్ణ చంద్ర. నాన్నగారి పేరు హరికృష్ణ ప్రసాద్. అమ్మగారి పేరు కల్పనా చౌదరి. ముగ్గురు అక్కయ్యల తర్వాత నాలుగో సంతానం నేను. ఒక్కడే అబ్బాయిని. నేను పుట్టింది అదిలాబాద్ జిల్లాలోని బెల్లంపల్లి లో. నాన్నగారు అక్కడ వ్యవసాయం, వ్యాపారం చేస్తుండేవారు. ఐతే నాకు ఊహ తెలిసే వయసు వచ్చేసరికి, అంటే ఐదారు సంవత్సరాల వయసుకి, నాన్నగారి సొంతవూరు ఐన చాటపర్రుకి వచ్చేశాము. ఏలూరు దగ్గరలో ఉంటుంది చాటపర్రు (గుత్తా రామినీడు, సమతా ఛటర్జీ, ముఖర్జీ, జయభేరి కిషోర్, విజయబాపినీడు, మురళీ మోహన్..మొదలైన సినీ ప్రముఖులు ఈ వూరు నుంచీ వచ్చిన వాళ్ళే).

నా ప్రాథమిక విద్యాభ్యాసం మాత్రం గుడివాడలోని లిటిల్ ఫ్లవర్ స్కూల్లో సాగింది.

చాటపర్రు నుంచీ ఏలూరు వెళ్ళడం కంటే గుడివాడలో పెద్దమ్మ గారింటి వద్ద ఉంచి చదివించడం మంచిదని నాన్నగారు ఆ నిర్ణయం తీసుకున్నారు. ఆరో తరగతి వరకూ అక్కడ చదివి, చాటపర్రు వచ్చేశాను. 7వ తరగతి నుంచీ పదో తరగతి వరకూ ఏలూరులో చదివాను. చిన్నప్పటి నుంచీ చదువులో యావరేజ్‌గానే ఉన్నా ఆటల్లో మాత్రం ముందుండే వాడిని. హైస్కూల్లో ఉండగానే క్రికెట్‌లో మంచి పేరు తెచ్చుకున్నాను. జిల్లా స్థాయి పోటీల్లోనూ, ఎమ్.ఆర్.ఎఫ్, సౌత్ సెంట్రల్ రైల్వే లాంటి ప్రతిష్టాత్మకమైన పోటీల్లోనూ అండర్ 19 టీములో చాలా గేమ్స్ ఆడాను.

నాన్నగారు నేను ఏ పని చేసినా ప్రోత్సహించే వారు. సినిమాలు చూసినా ఏమీ అనే వాళ్ళు కాదు. నిజానికి ఫేమిలీ అందరం కలిసే ఎక్కువ సినిమాలు చూశాము. హైస్కూల్లో ఉండగానే పుస్తకాలు చదవడం బాగా అలవాటైంది. ఎక్కువగా హిస్టరీ పుస్తకాలు, ప్రపంచ చరిత్రల గురించిన పుస్తకాలు బాగా ఆకర్షించేవి. టాల్ స్టాయ్ అనువాదాలు కూడా చదివాను.

హైస్కూలు అయ్యాక ప్లస్ టు చదవడానికి మద్రాసులో ఉన్న మామయ్య గారింటికి పంపించారు. అక్కడైతే స్టాండర్డ్స్ బావుంటాయని నాన్నగారి అభిప్రాయం. అది నిజమే కానీ మద్రాసులో ఉన్న రెండేళ్ళలో అసలు చదువుకంటే సినిమా పరిజ్ఞానంలో ఎక్కువ అనుభవం వచ్చింది!

మద్రాసులో మా స్కూలు పక్కనే సత్యం కాంప్లెక్స్, కొంచెం దూరంలో సఫైర్ కాంప్లెక్స్ ఉండేవి. సత్యంలో ఎక్కువగా మళయాళం సినిమాలు వచ్చేవి. ఫాజిల్, ప్రియదర్శన్‌ల దర్శకత్వంలో వచ్చిన అప్పటి మళయాళ చిత్రాలన్నీ ఔత్సాహికులకి ఎన్నో పాఠాలు చెప్పేవి. మా స్కూల్లో ఇంటర్నల్ పరీక్షల ఫలితాలు చెప్పినప్పుడు పెద్దవాళ్ళని తీసుకుని వెళ్ళాలి. మాలోని లోటుపాట్లన్నీ వాళ్ళకి చెప్పేవాళ్ళన్నమాట. సరిగ్గా అలాంటి రోజునే స్కూలు ఎగ్గొట్టి సఫైర్‌లో తలదాచుకుంటూ ఉండేవాడిని. తర్వాత ఏమౌతుందనే ఆలోచన ఉండేది కాదు. ఆ థియేటర్స్‌లో ఇంకో సౌకర్యం కూడా ఉండేది, ఒక టికెట్ కొంటే ఆ సినిమాని రోజంతా ఎన్ని సార్లైనా చూడొచ్చు. అది మహాద్భుతమైన వరంలా ఉండేది నాకు. అలా అలవాటైన సినిమాల ఆసక్తి కెమేరా పనితనం, దర్శకత్వ శాఖలని పరిశీలించడం మీదకి మళ్ళింది. పి.సి శ్రీరామ్ గారి ఫోటోగ్రఫీ అంటే విపరీతమైన అభిమానంగా ఉండేది. సినిమా ఎలాంటిదైనా పి.సి. శ్రీరాం కెమేరా అంటే వెళ్ళిపోయే వాడిని. అలాగే మణిరత్నం గారి ‘గీతాంజలి‘,‘నాయకుడు‘,‘ఘర్షణ‘..చూసిన ప్రతిసారీ కొత్త కోణాలని ప్రొజెక్ట్ చేస్తుండేవి. సినిమాలు చూడ్డం, అందులోని వివిధ విషయాల సాంకేతిక రంగాల గురించి, నటీ నటుల గురించి.. మిత్రులతో చర్చించడం..ఇవి నిత్యకృత్యాలే కానీ ..ఎందుకిన్ని సినిమాలు చూస్తున్నాం అనే దానికి ఇతమిత్థమైన సమాధానమేమీ లేదు. అప్పటికింకా అలోచనలేవీ ఒక రూపంలోకి రాలేదు.

ఆ రోజుల్లోనే ఆంధ్రజ్యోతిలో ఒక కొత్త సినిమా ప్రకటన వచ్చింది. బిగించిన పిడికిలి, దానిలోంచి వేలాడుతున్న సైకిల్ చైన్..‘శివ‘!!. సినిమా షూటింగ్ మొదలైన రోజు వచ్చిన రోజు ప్రకటన అందరిలానే నాకూ చాలా కొత్తగా అనిపించింది. దసరా శెలవలకి మద్రాసు నుంచీ మావూరు వచ్చాను. ఏలూరులో ఏ మిత్రుడ్ని పలకరించినా ‘శివ‘, ‘శివ‘ అంటున్నారు... ఒక్కొక్కరూ ఒక్కొక్క విధంగా ఆ సినిమాని పొగుడుతున్నారు. ‘శివ‘ చూడని జన్మ వ్యర్థం అన్నట్లుగా ఊదర గొట్టేశారు. అంత బాగున్న సినిమా మణిరత్నం గారి నుంచీ కాక కొత్త దర్శకుడినుంచీ ఎలా వచ్చిందా అన్న ఆసక్తితో నేనూ వెళ్ళాను. సినిమా నడుస్తున్నంత సేపూ ఎక్కడున్నానో తెలీలేదు. సినిమా పూర్తయ్యే సరికి మరో ప్రపంచం నుంచీ ఈ లోకంలోకి వచ్చినట్లనిపించింది. నేను శెలవలకి ఏలూరులో ఉన్న పదిహేను రోజుల్లో ఎన్ని సార్లు ‘శివ‘ చూశానో గుర్తులేదు. నామిత్రుడు చంటి రోజూ సినిమాకి టిక్కెట్లు సంపాయించడంలో సహాయం చేసేవాడు. మణి రత్నం, పి.సి. శ్రీరామ్ గార్ల సినిమాలు నన్ను ఆకర్షిస్తే ‘శివ‘ సినిమా ఒక లక్ష్యాన్ని నిర్దేశించినట్లు అనిపించింది. ఆ సినిమా చూసి మద్రాసు వచ్చిన దగ్గరనుంచీ సినిమాని చూసే దృక్కోణమే మారిపోయింది. అలాంటప్పుడే అమెరికా ఎంబసీలోని లైబ్రరీకి వెళ్ళి ఫిల్మ్ మేకింగ్ గురించిన పుస్తకాలు చదవడం కూడా చేసే వాడిని. సినిమాల్లోకి వెళ్ళాలి. ఏదైనా చెయ్యాలి అని అప్పుడే మనసులో స్పష్టా స్పష్టమైన ఆలోచనలు ముసురుకుంటూ ఉండేవి.

ఎలాగోలా ట్వెల్త్ పూర్తిచేసాను. డిగ్రీకోసం నాన్నగారు మళ్ళీ నన్ను ఏలూరుకి తీసుకొచ్చేశారు. ఏలూరు సి.ఆర్.ఆర్. కాలేజీలో బి.ఎ లో చేరాను. సినిమాలు చూడ్డం అనే అలవాటు రోజు రోజుకీ పెరిగింది. ఆ రోజుల్లోనే ‘శివరంజని‘ పత్రికలో వచ్చిన రామ్‌గోపాల్

వర్మగారి ఇంటర్వ్యూ నా మీద పెద్ద ప్రభావం చూపించింది. ఆరు వారాల పాటు సీరియల్‌గా వచ్చిన ఆయన ఇంటర్వ్యూని అక్షరం.. అక్షరం ఎన్ని సార్లు చదివానో గుర్తులేదు. అందులో ఆయన చెప్పిన విషయాలన్ని నరనరాలో జీర్ణించుకుపోయాయి. నిజంగా చెప్పాలంటే రామ్ గోపాల్ వర్మ గారి ఆ ఇంటర్వ్యూ అంశాలే సినిమా నిర్మాణం గురించి నాకు ప్రాథమిక పాఠాలు నేర్పాయని చెప్పగలను.

ఆ సమయంలోనే చూసిన మరో సినిమా నా ఆలోచనలకి ఒక ఖచ్చితమైన రూపాన్నిచ్చింది. అదే ఉప్పలపాటి నారాయణ రావు గారి 'జైత్రయాత్ర'. ఏలూరు బాలాజీ థియేటర్‌లో చూశాను. సినిమా చూశాక ఫ్రెండ్స్ అందరం కల్సి థియేటర్ క్యాంటీన్‌లో కూర్చుని మాట్లాడుకోవడం అలవాటు. కొంతమందికి ఆ సినిమా బాగా నచ్చితే కొంతమందికి అస్సలు నచ్చలేదు. ఎవరి కారణాలు వాళ్ళకి ఉన్నాయి. నాకు మాత్రం విపరీతంగా నచ్చేసింది. ఆ రోజు కాంటీన్ కబుర్లలోనే మా ఫ్రెండ్స్ దగ్గర డిక్లేర్ చేశాను.."నేను సినిమాల్లోకి వెళ్తాను. డైరెక్షన్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో చేరతాను.." అని. "ఇదేమిట్రా..ఈ ఒక్క సినిమా చూసే అంత గట్టి డెసిషనా?" అని ఆశ్చర్యపోయారు. ఆ ఒక్క సినిమా అనే కాదు..అప్పటివరకూ నాలో నెమ్మది నెమ్మదిగా పేరుకున్న భావాలకి అదొక నిర్దిష్టమైన రూపం అంతే..!

ఈ సినిమాలకి సమాంతరంగా ఇంకో విధంగా కూడా నాలోని క్రియేటివ్ బ్రెయిన్‌కి పదును దొరికింది. అది ఆ రోజుల్లో వచ్చిన నవలా సాహిత్యం.

అప్పట్లో పత్రికల్లో వచ్చిన సీరియల్స్ అన్నీ బైండింగుల రూపంలో ఇంట్లో ఉండేవి. యండమూరి, మల్లాది, యద్దనపూడి, సూర్యదేవర.. వగైరా అందరి నవలలూ చదివే వాడిని. సీరియల్స్ చదివేప్పుడు ప్రతి వారం కథ చదివి, వచ్చే సంచికలో కథ ఎలా సాగుతుందో ఊహించడం, తర్వాత వచ్చిన కథతో నా ఊహల్ని పోల్చి చూసుకోవడం.. అదొక మంచి ఎక్సర్ సైజులా ఉండేది. యండమూరి గారి పాత్రలు, సన్నివేశాలు బాగా నచ్చేవి. ఆయా పాత్రల ఇంటిలిజెన్స్ కానీవండి, పాత్రల మధ్య పోటాపోటీగా సాగే సైకలాజికల్ గేమ్స్ కానీవండి.. నన్ను కట్టిపడేసేవి. యండమూరి గారి ఒక్కో నవలా సినిమాగా నిర్మిస్తే ఎలా ఉంటుందీ, కథా విస్తరణ ఎలా చెయ్యాలీ, దృశ్యాల రూపకల్పన ఎలా వుండాలీ అని నాలో నేనే విశ్లేషించుకుంటూ ఉండేవాడిని.

హీరో నాగార్జున గారంటే విపరీతమైన క్రేజ్‌గా ఉండేది. అలానే సినిమాల్లోకి వెళ్ళడమంటే ఇద్దరు దర్శకుల వద్ద అసిస్టెంట్‌గా చేరాలి అని అనుకుంటూ ఉండేవాడిని. ఒకరు ఉప్పలపాటి నారాయణ రావుగారు, మరొకరు రామ్ గోపాల్ వర్మగారు. ఇలా ఆలోచించుకుంటూ డిగ్రీ మొదటి సంవత్సరంలో ఉండగానే హైదరాబాదుకి ఒక షార్ట్ ట్రిప్ వేశాను. అది ఎలా జరిగిందంటే - ఒక సారి సితారలో ఒక పాఠకుడి ప్రశ్నకి సమాధానం చెబుతూ ఉప్పలపాటి నారాయణ రావుగారి ఇంటి ఎడ్రసు ఇచ్చారు. అది చూడగానే ఆయన్ని కలుసుకోవాలనే ఉద్దేశంతో హైదరాబాదు ప్రయాణం పెట్టుకున్నాను. ఐతే ఇంట్లో తెలీదు. హైదరాబాదులో మా బంధువుల ఇంటికి అని మాత్రమే చెప్పాను. అడ్రసు వెదుక్కుంటూ నారాయణ రావు గారి ఇంటికి వెళ్ళాను. పెద్ద ఇబ్బంది లేకుండానే లోనికి వెళ్ళగలిగాను. సరిగ్గా నా వయసప్పటికి 19 ఏళ్ళు. నారాయణ రావుగారు అప్పుడు 'రక్షణ' నిర్మాణం మధ్యలో ఉన్నారు. నన్ను చూసి కూర్చోమని చెప్పి వివరాలడిగారు. అప్పటి వరకూ మనసులో పేరుకుపోయిన ఐడియాలన్నింటినీ పూసగుచ్చినట్లు చెప్పాను. 'ఐతే ఏమి చేద్దామనుకుంటున్నావ్?' అన్నారు. అప్పటికి నాకు తెల్సిన పరిజ్ఞానం ప్రకారం సినిమాలో డైరెక్టర్ కావాలంటే అసిస్టెంట్‌గా చెయ్యాలని

తెలుసు. అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ డ్యూటీలేమిటో కూడా తెలీదప్పటికి. అది విన్న నారాయణ రావు గారు..'సరే బాబూ..ఇప్పుడు ఈ సినిమా మధ్యలో ఉన్నాను కదా. అవకాశం రాగానే చెబుతాను. అడ్రసు ఇచ్చి వెళ్ళు' అన్నారు. మేఘాల్లో తేలిపోతున్న అనుభూతి!!. ఇంటికి తిరిగొచ్చేసి ఫ్రెండ్స్ వద్ద జరిగిందంతా చెప్పాను. వాళ్ళూ చాలా ఎక్సైట్ అయ్యారు. అప్పుడే నేను డైరెక్టర్ ఐపోయినట్లు చూడ్డం మొదలెట్టారు. ఒకసారి అలా డిసైడయ్యాక ఇంక నవలలు చదవడం, కథల గురించి విశ్లేషించడం, విమర్శనాత్మకంగా సినిమాలు చూడ్డం ఎక్కువైంది.

మధుబాబు గారి షాడో నవలలు చదవడం ఇంకో అనుభవం..అప్పుడే అమ్మ నాకు మాలతీ చందూర్ గారి అనువాదాలు చదవడం అలవాటు చేసింది. ఆ విధంగా ఎన్నో మంచి మంచి ఇంగ్లీషు నవలలని క్రిటికల్ థింకింగ్ విధానంలో చదవడానికి అవకాశం దొరికింది. అమ్మకి ఏదో చదువుకుంటున్నాననే తెలుసుకానీ నా హిడెన్ ఎజెండా తెలీదు. ఇన్ని అలవాట్ల మధ్య చదువు సరిగ్గా సాగలేదు. నారాయణ రావుగారి వద్ద నుంచీ పిలుపు వస్తుందని ఎదురు చూస్తుండగా ఆయన దర్శకత్వంలో రెండు మూడు కొత్త సినిమాల ప్రకటనలు వచ్చాయి. అవి చదివి 'అరే నన్ను పిలవకుండానే సినిమాలు మొదలు పెట్టేస్తున్నారే 'అని విపరీతంగా కంగారు పడడం మొదలెట్టాను. నాలాంటి వాళ్ళు అనేక మంది ప్రతి రోజూ నారాయణ రావు గారిని కలుసుకుంటూ ఉంటారని కూడా తెలీని వయసు. !!

ఒకరోజు ధైర్యం చేసి అమ్మకి చెప్పాను "నేను సినిమాల్లో డైరెక్టర్ కావాలని ఉంది. అసిస్టెంట్ గా చేరతాను" అని. నా అంచనాలకి భిన్నంగా అమ్మ అస్సలేమీ రియాక్ట్ కాలేదు. మణిరత్నం సినిమాల్లో క్లోజప్‌లో కనిపించే అమ్మ పాత్రలా మౌనంగా ఉండిపోయింది. సరే ..నా రూములోకి వెళ్ళిపోయి ఏవో చదువుకోవడంలో మునిగిపోయాను. మర్నాడు అమ్మతో కౌన్సిలింగ్ సెషన్ మొదలైంది. "నీకు చదువుమీద శ్రద్ధలేదని రెండు మూడేళ్ళ నుంచి గమనిస్తున్నాను. ఐతే ఒకప్పుడు స్పోర్ట్స్ అనే వాడివి. తర్వాత కొన్ని రోజులు అమెరికా వెళ్ళి ఎం.బి.ఎ చదువుతాను అనే వాడివి (అదీ నిజమే లెండీ!). ఇప్పుడు సినిమాలంటున్నావు. జీవితం ఇలా మూవింగ్ టార్గెట్స్‌తో నడవదు. నీకు నిజంగా ఏం కావాలో తేల్చుకో. ఐతే ఏదైనా నాన్నగారి అనుమతి కావాల్సిందే" అని చెప్పింది అమ్మ. ఆ విధంగా ఆ రోజు షరతులతో కూడిన సలహాలతో గడిచింది. నాన్నగారితో మాట్లాడ్డానికి ముందు ఉప్పలపాటి గారితో మాట తీసుకుందామని హైదరాబాదుకి రెండో ట్రిప్ వేశాను. అప్పటికి నారాయణరావు గారు 'తీర్పు' సినిమా మొదలు పెడుతున్నారు. ఇంతకు ముందు మాటే 'చూద్దాం' అన్నారు. సరే ఇంటికి వచ్చాను.

నాన్నగారితో సెషన్ మొదలైంది. సహజంగానే అందరు పేరెంట్స్‌కి ఉన్నట్లే ఆయనకీ భయాలు ఉన్నాయి. ఐతే మరి ఆ వయసులో నా మాట నెగ్గడం లేదని ఉక్రోషం. ఏ పనికీ అడ్డుచెప్పని నాన్నగారు సినిమాల్లోకి వెళ్తానంటే ఎందుకు వద్దంటున్నారు? చూసింది కావాలనుకునే వయసే కానీ పెద్దవాళ్ళ భయాలని అర్థం చేసుకునేంత విచక్షణ లేదు.. అలగడం..అన్నం మానెయ్యడం...మౌన వ్రతాలూ..అన్నీ మొదలయ్యాయి నా వైపు నుంచీ. నాన్నగారు ఔననీ అనలేదు, కాదనీ అనలేదు..ఐతే ఇంక నేను ఏమి చెప్పినా విననని మాత్రం నిశ్చయించుకున్నారు. ఐతే రెండు సార్లు నా అంతట నేనుగా ప్రయత్నించినా ఫలితం లేకపోయింది కాబట్టి మామయ్య జయభేరి కిషోర్‌గారితో రికమండేషన్ లెటర్ వ్రాయించుకుని మరీ ముచ్చటగా మూడోసారి ఉప్పలపాటి నారాయణ రావుగారిని కలుసుకున్నాను. అప్పటికి 'తీర్పు' షూటింగ్ ప్రోగ్రెస్‌లో ఉంది. దానికి అసిస్టెంట్‌గా అవకాశమిచ్చారు. అదీ సినిమా రంగంలో నాకు మొదటి అవకాశం.! ఇంక నా పరిస్థితి చెప్పాలంటే ప్రపంచాన్ని జయించిన ఫీలింగ్! సినిమాల్లోకి రావాలనేది ఒక కోరిక ఐతే నారాయణ రావుగారి వద్దనే మొదలు పెట్టాలనేది గాఢమైన కోరిక ..అది నెరవేరినందుకు నా ఆనందానికి హద్దుల్లేవు.

సినిమా షూటింగ్ మొదలై రెండు వారాలు గడిచాయి. నెమ్మదిగా దర్శకత్వ శాఖలో అసిస్టెంట్ డ్యూటీలకి అలవాటు పడుతున్నాను.. ఐతే కొత్త జీవితం, కొత్త పని సమయాలు, ఎప్పుడో భోజనం..ఎప్పుడో నిద్ర..వీటితో అనారోగ్యంగా అనిపించి డాక్టర్‌ని కలిశాను. ఆ రోజు మలానీ హౌజ్‌లో షూటింగ్ జరుగుతోంది. డాక్టర్ వద్ద నుంచీ రిపోర్టులు వచ్చాయి. జాండిస్ అని తేల్చారు. అంత

సీరియస్ కంప్లెయింట్‌తో హైదరాబాదులో కొనసాగడం మంచిది కాదని, చాటపర్రు వచ్చేశాను.! ఇంటివద్ద ఉంటూ, విశ్రాంతి తీసుకుంటూ జాండిస్‌కి మందులు వాడుతున్నాను. ఐతే రెండు మూడు వారాల షూటింగ్ వాతావరణం..ఇంకా నాకు కొత్తగా ఉండడమే కాక అదో కొత్త కిక్‌ని ఇచ్చింది. సమయమంతా పుస్తకాలు చదవడంలోనూ, కథలు వ్రాసుకోవడంలోనూ గడిపాను. ఆరోగ్యం కుదుట పడగానే హైదరాబాదు వచ్చేసి అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ ఉద్యోగాన్ని కొనసాగించాను. అక్కడనుంచీ మొదలు పెట్టి నారాయణ రావుగారి వద్దనే 4 సినిమాలకి అసిస్టెంట్‌గా పనిచేశాను. అవి 'తీర్పు', 'అల్లరిపోలీస్', 'పాతబస్తీ', 'ఊరికి మొనగాడు'. ఇష్టపడి ఎన్నుకున్న ప్రొఫెషన్ కాబట్టి ప్రతిక్షణం పూర్తి కాన్సన్‌ట్రేషన్‌తో పనిచేసి నారాయణ రావుగారికి ప్రియ శిష్యుడినయ్యాను.

అలా నా మొదటి కోరిక నెరవేరింది. ఇంక రెండో కోరిక రామ్ గోపాల్ వర్మ గారి వద్ద పనిచేయడం..!

నారాయణ రావుగారికి, రామ్ గోపాల వర్మగారికీ అప్పట్లో శంకర్‌గారే ఎడిటర్‌గా పనిచేసేవాళ్ళు. నేను పని చేసే సినిమాల పోస్ట్ ప్రొడక్షన్ పనుల్లో ఉండగానే రామ్ గోపాల వర్మగారి సినిమాల పోస్ట్ ప్రొడక్షన్ పనులు జరుగుతుండేవి. ఆ విధంగానే రాము గారి వద్ద పనిచేస్తున్న కృష్ణ వంశీ, జగన్, బి.వి.రమణ, నివాస్.. అందరూ క్లోజ్ అయ్యారు. వాళ్ళ పోస్ట్ ప్రొడక్షన్ పనుల్లో కూడా అనఫిషియల్‌గా పాలుపంచుకుంటూ ఉండేవాడిని. అలా కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచాక కృష్ణవంశీగారు డైరెక్టర్ అయ్యారు. బి.వి. రమణ కాబోతున్నారు. దాంతో రాము గారి వద్ద అసిస్టెంట్ పోస్టుకి ఖాళీ వచ్చింది. అప్పుడు బి.వి.రమణ, నన్ను రాముగారికి రికమెండ్ చేశారు. ఒక రోజు ప్రసాద్ లేబ్స్‌లో ఉండగా 'గులాబి' చిత్రం పని మీద రాముగారు కూడా అక్కడికి వచ్చారు. అక్కడే రమణ నన్ను రాము గారికి పరిచయం చేసి 'ఇతనే నేను చెప్పిన యోగి. మీ వద్ద అసిస్టెంట్‌గా చెయ్యడానికి రెడీగా ఉన్నాడు' అని చెప్పారు. రాము గారు ఒక ఐదునిమిషాలు నాతో మాట్లాడారు.. అదో గొప్ప థ్రిల్లింగ్ ఎక్స్‌పీరియెన్స్. ఆయన ఆ ఐదు నిమిషాల్లో ఏం మాట్లాడారో ఇప్పుడే కాదు అప్పుడూ గుర్తులేదు. అంత ఎక్సైట్‌మెంట్‌కి లోనయ్యానప్పుడు. ఎన్నో సంవత్సరాలుగా నేను ఆరాధిస్తున్నా దర్శకుడు నాతో మాట్లాడ్డం నన్ను నేనే నమ్మలేని నిజం!!

సాయంకాలం ఆఫీసుకి వచ్చి కలవమని చెప్పారు. వెళ్ళాను.. దాదాపు రెండు గంటల పాటు నన్ను ఇంటర్వ్యూ చేశారు.. లైఫ్‌లో మొట్టమొదటిసారి డిస్టింక్షన్ మార్కులు వచ్చిన పరీక్ష అది...! నన్ను సెలక్ట్ చేసుకున్నారు రాముగారు. అలా నా జీవితంలో రెండో కల నెరవేరింది. రాముగారి కంపెనీలో దర్శకత్వ శాఖలో నా ప్రయాణం అఫీషియల్‌గా మొదలైంది. 'రంగీలా' తెలుగు వెర్షన్ పోస్ట్ ప్రొడక్షన్, 'అనగనగా ఒక రోజు' షూటింగ్.. ఆ సమయంలో అక్కడ నా జాబ్ మొదలైంది. అలా మొదలైన నా ప్రయాణం రాముగారి కంపెనీలో ఏడెనిమిదేళ్ళు 2001 వరకూ విజయవంతంగా కొనసాగింది. 'జంగిల్', 'మస్త్', 'దెయ్యం', 'దౌడ్', 'ప్రేమకథ' మొదలైన సినిమాలకి అసిస్టెంట్‌గా పనిచేశాను. 'ప్రేమ కథ' నిర్మాణం సమయంలోనే ఇ.నివాస్‌కి 'శూల్' సినిమా డైరెక్షన్ అవకాశం వచ్చింది. ఆ సినిమాకీ, అతనితోనే 'లవ్ కె లియే కుఛ్ భీ కరేగా' సినిమాకి కో-డైరెక్టర్‌గా పనిచేశాను.

అప్పుడు సొంతంగా దర్శకత్వం చేసే ఆలోచన, అవకాశం వచ్చాయి. ఈ ప్రయాణంలోనే త్రివిక్రమ్ శ్రీనివాస్ మంచి మిత్రుడయ్యాడు. విజయ భాస్కర్‌గారు కూడా బాగా పరిచయం. వాళ్ళిద్దరూ 'నువ్వేకావాలి' హిందీ వెర్షన్ ప్లానింగ్ కోసం బొంబాయి వచ్చారు. వాళ్ళే ఉషాకిరణ్ మూవీస్‌లో ఎక్జిక్యూటివ్ ప్రొడ్యూసర్ ఎ.వి.రావు గారిని పరిచయం చేశారు. ఆయన ద్వారా ఉషాకిరణ్‌లో

దర్శకత్వం కోసం ప్రయత్నించమని వాళ్ళు సలహా ఇచ్చారు. అప్పట్లో 'చిత్రం' తర్వాత కొత్తవాళ్ళకి ఎక్కువ అవకాశాలు ఇస్తున్నారు ఉషాకిరణ్ వాళ్ళు. ఐతే అంతకు ముందే ఇంకో ప్రొడ్యూసర్ హైదరాబాదు నుంచీ వచ్చి నాతో సినిమా తియ్యడానికి సిద్ధమయ్యారు. అదే విషయం త్రివిక్రమ్‌తో చెప్పి హైదరాబాదు వచ్చాను. ఐతే ఏవో కారణాల వల్ల ఆ ప్రోజెక్ట్ ఫైనలైజ్ కాలేదు. సరే మళ్ళీ ఉషాకిరణ్ వాళ్ళ కాంటాక్ట్ పట్టుకున్నాను. అజయ్ శాంతి, ఎ.వి. రావు గార్లకి కథ చెప్పాను. వాళ్ళకి బాగా నచ్చింది. తరువాతి స్టెప్ ఛైర్మన్ రామోజీరావు గారికి కథ చెప్పడం..!

రామోజీరావు గారంటే ఒక ఐకాన్.. లివింగ్ లెజండ్..!! నాకు చిన్నప్పటినుంచీ స్వయంకృషితో పైకివచ్చి ఆయా రంగాల్లో విప్లవాత్మకమైన మార్పులు తెచ్చిన వ్యక్తులంటే పెద్ద ఫాసినేషన్! ధీరుబాయ్ అంబానీ, రామోజీ రావు గారు..వగైరా. వాళ్ళు పారిశ్రామికవేత్తలు కానీండి, సంఘ సంస్కర్తలు కానీవండి, శాస్త్రవేత్తలు కానీవండి...అలాంటి వాళ్ళంటే ఆరాధనా భావం ఉండేది. అలాంటి వాళ్ళలో ఒకరైన రామోజీరావు గారికి కథ చెప్పడమంటే అదొక అగ్నిపరీక్ష! ఇందులో ఫెయిలవడానికి వీల్లేదు..డూ ఆర్ డై సిట్యుయేషన్!

ఆయనకి కథ చెప్పడానికి అమీర్ పేట నుంచి అజయ్‌శాంతి, నేను, వేమూరి సత్యనారాయణగారు కారులో బయలుదేరాము. నేను టెన్షన్ భరించలేకపోతున్నాను. అదే ఇంటి దగ్గరలో ఉన్న ఆఫీసు ఐతే ప్రిపేరైన వెంటనే వెళ్ళి కథ చెప్పేసే వాడినేమో. ఇలా కారులో రెండు గంటల ప్రయాణం చేస్తుంటే రకరకాల ఆలోచనలతో రెండు సంవత్సరాలు ప్రయాణించినట్లనిపించింది. నా మానసిక స్థితి మీకు అర్థమౌతోందనుకుంటాను...

ముగ్గురం రామోజీ ఫిల్మ్ సిటీలో దిగాము. వేమూరి సత్యనారాయణగారు నా పరిస్థితి గమనించినట్లున్నారు..

"యోగీ.. బి కాన్ఫిడెంట్..ఈ సినిమా రామోజీరావు గారు తీస్తారు, దీన్ని నువ్వు డైరెక్ట్ చేస్తావు.. పూర్తి విశ్వాసంతో కథ నెరేట్ చెయ్యి.." అని ధైర్యం చెప్పారు.

అప్పుడు ఇంకో విషయం తెలిసింది.

సాధారణంగా రామోజీ రావుగారు శుక్రవారం రోజు కథలు వింటారు. కానీ నా కథ బాగా నచ్చడం వల్ల, బుధవారం రోజే వినడానికి టైమ్ ఇచ్చారు. ఐతే ఇది ఔటాఫ్ ది షెడ్యూల్ కాబట్టి కేవలం 45 నిమిషాలు మాత్రమే కేటాయించారని చెప్పారు. అప్పుడు మొదలైంది టెన్షన్..! రెండున్నర గంటల కథని 45 నిమిషాల్లో ఎలా చెప్పాలి? అక్కడా బిగి సడలకూడదు..అదొక పరీక్ష. ఎలాగైతే ఆ క్షణం రానే వచ్చింది. మామూలు గానే సిగ్గు బిడియం అవసరమైన శాతం కంటే ఎక్కువే నాకు. ఎవరైనా ప్రశ్నలు వేస్తే సమాధానం చెప్పగలను కానీ నా అంతట నేను గంటల తరబడి మాట్లాడలేను. ఆ క్షణం రానే వచ్చింది. రామోజీ రావుగారి ఆఫీసులో ఆయన ఎదురుగా కూర్చున్నాం. నాలుక తడారిపోయింది. ఆయనే సంభాషణ మొదలుపెట్టారు. ముందుగా నా చదువుగురించి, ఫేమిలీనేపథ్యం గురించి మామూలు ప్రశ్నలు అడిగారు. నా టెన్షన్ కాస్త తగ్గింది. కథ చెప్పడం మొదలు పెట్టాను. 45 నిమిషాలు అనుకున్న మీటింగ్ 3 గంటల పాటు సాగింది. కథ ఆసాంతం విన్నారాయన. మధ్యలో ప్రశ్నలు అడిగారు, సలహాలిచ్చారు. అజయ్ శాంతిగారు, ఎ.వి.రావు గారు కూడా తమ అభిప్రాయాలు చెప్పారు. మీటింగ్ చివరలో రామోజీరావు గారు షేక్ హాండ్ ఇచ్చి 'గుడ్ లక్..గో ఎహెడ్ విత్ ది ప్రోజెక్ట్ ' అన్నారు.

అలా మొదలైంది నా మొదటి సినిమా 'ఒక రాజు ఒక రాణి'. మొదటి నుంచి టైటిలే అందరిలో చాలా క్యూరియాసిటీ పెంచింది. అదే సమయంలో రవితేజ నటించిన 'ఇట్లు శ్రావణి సుబ్రహ్మణ్యం' చూసాను. రవితేజ నాకు ఎప్పటినుంచీ పరిచయమే కానీ ఆ సినిమాలో పూరి జగన్నాథ్ రవితేజని చూపించిన విధానం చాలా కొత్తగా ఆకట్టుకుంది. ఆ కోణంలో అంతవరకూ ఎవరూ రవితేజని చూడలేదేమో అనిపించింది. 'ఒక రాజు ఒక రాణి' కి కూడా రవితేజనే సరైన హీరో అని ఫైనలైజ్ చేశాం. నమిత హీరోయిన్. షూటింగ్ అంతా స్మూత్‌గా సాగిపోయింది. ఉషాకిరణ్ యూనిట్ మొత్తం ఎంతో సహకరించారు. మామూలుగా వాళ్ళు తీసే సినిమాలకి ఉండే

చాలా పరిమితుల్ని సడలించారు. దాదాపు 95 శాతం సినిమా ఔట్‌డోర్‌లోనే షూట్ చెయ్యడం జరిగింది. చక్రి సంగీతం, మిత్రుడు త్రివిక్రమ్ పాటలు రాశాడు.

ఎన్నో అంచనాలతో విడుదలైన 'ఒకరాజు ఒక రాణి' బాక్సాఫీస్ వద్ద ఫెయిలయింది..!

తర్వాత విశ్లేషించుకుంటే రెండు కారణాలు కనిపించాయి నాకు -మొదటి సగ భాగంలో హీరో, హీరోయిన్ల మధ్య సాన్నిహిత్యం పెరిగే సంఘటనల్లో ఇంకాస్త పట్టు ఉండాలనిపించింది. అలాగే రెండో సగ భాగంలో ప్రేమ పెళ్ళిని పెద్దలు కుదిర్చిన పెళ్ళిగా చిత్రించే క్రమంలో అవసరమైన సస్పెన్స్ సరిగ్గా ఎస్టాబ్లిష్ కాలేదనిపించింది. ప్రేక్షకులు ఆ టెన్షన్‌ని ఫీల్ కాలేదు. మిస్ ఫైర్ అయింది. ఐతే రవితేజకి మాత్రం నా క్రియేటివిటీ మీద గట్టినమ్మకం ఉంది. ఎప్పటికైనా నాతో మంచి యాక్షన్ మూవీ చేస్తానని అంటుండే వాడు. అది ఖరారు కాలేదు కానీ ఇంతలో 'చింతకాయలరవి' అవకాశం వచ్చింది. ఈ సినిమా వ్యాపారాత్మకంగా బాగానే ఆడింది. ఐతే ఆ విడుదల సమయంలోనే సినిమా టిక్కెట్ల రేట్లు తగ్గడం వల్ల కలెక్షన్స్ మొత్తాలు గణనీయంగా తగ్గాయి. దీనికి తోడు పైరసీ మరీ దెబ్బకొట్టింది. ఇన్ని కారణాల వల్ల 'చింతకాయల రవి' సూపర్ హిట్ స్థాయిని చేరలేకపోయింది.

ఇదండీ.. ఇంతవరకూ సాగిన నా సినీ జీవిత ప్రయాణం..

త్వరలోనే మంచి యాక్షన్ సినిమాతో మీ ముందుకి వస్తాను. ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి. ఒక దశకి రాగానే వివరాలు ప్రకటిస్తాము.

ఈ విధంగా 'కౌముది' ద్వారా అంతర్జాతీయంగా ఉన్న తెలుగు సాహితీ ప్రియులని కలుసుకోవడం ఆనందంగా వుంది. మరిన్ని విశేషాలతో మరోసారి కలుసుకుందాం. మీ అందరికీ నా అభినందనలు..!

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ
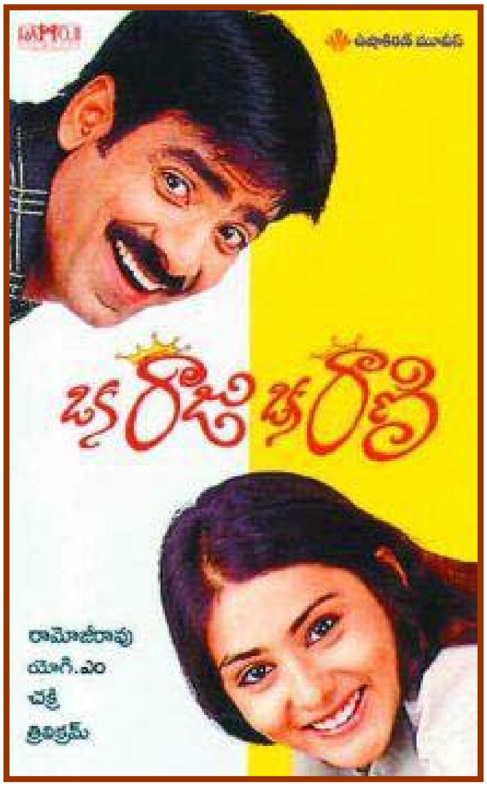
***